

handling, det, Ministeriet krævede, var, at Generalstrejken skulde aflyses, saa kunde Rigsdagen blive indkaldt til Forhandling. Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) mente at kunne laste Folketingets Formand, fordi han ikke havde indkaldt Folketinget til Møde, da det ærede Medlem og hans Partifæller og Socialdemokraterne bad derom (*Ivar Berendsen*: Forlangte!). Ja, ja, forlangte det, saa lad os sige det. Saa skulde Folketingets Formand altsaa øjeblikkelig efterkomme dette Forlangende? Nej, det skulde han ikke, thi Folketingets Formand har ingen Pligt til at indkalde Folketinget til Forhandling med en Trusel over Hovedet, paa ingen Maade. Det ærede Medlem sagde endvidere, at Folketingets Formand handlede efter en Ordre fra mig, men jeg staar nu her ved Siden af ham og siger, at den Ordre har jeg aldrig givet (*Vilhelm Rasmussen*: Heller ikke et Raad?). Det har jeg heller ikke givet. Formanden har selv truffet sin Bestemmelse, men jeg har billiget den, ja, jeg har rost ham derfor. Saa sent som i Forgaars har jeg offentlig rost ham derfor, for jeg synes, det var korrekt handlet af ham. Han skal ikke indkalde dette Ting til Forhandling, naar Tinget sidder med en Trusel over sig, det er ikke værdige Vilkaar for Tinget at forhandle under.

Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) talte saa smukt om det frie Ord, her var det frie Ords Valplads, og naar der var onde Tider i Landet, skulde man komme her det frie Ord. Men det ærede Medlem maa og tale ikke tro, at han kan faa nogen til at mene, at det frie Ord falder godt, naar der er Trusler bag ved og over Hovedet paa Folk; det vilde ikke være frie Ord, der faldt, saa længe disse Trusler om Generalstrejke forelaa. Først Strejketruslen bort, saa kan det frie Ord komme til sin Ret. Naar man skal for Retten her i Landet, er der den Bestemmelse — som vel ogsaa findes andetsteds —, at vedkommende, der føres frem, skal være uden Baand eller Tvangsmidler. Saaledes er det ogsaa med det frie Ord. Naar det skal have sin frie Gang, maa der ikke være nogen Tale om Vold eller Trusler om Vold. Og hvorledes havde det frie Ord det — som det ærede Medlem talte saa smukt om — udenfor Rigsdagen? Hvordan stod det med den frie Presse i disse Dage? Det ærede Medlem — eller det var maaske den ærede Ordfører (Borgbjerg) — talte om Estrupiatet i 1885. Ja, der var Tale om Statskup, der var Tale om Forfatningskup. Men saa vidt naaede man

dog ikke den Gang, at Pressen slet ikke udkom; der kom mange Presseforseelser, og der blev ofte rejst Tiltale mod Pressen, men ligefrem Forbud mod at lade Pressen udkomme fik vi dog ikke. (*Vilhelm Rasmussen*: Vi fik Gendarmer!). Jeg ser ikke, hvilken Forbindelse der er mellem Gendarmer og den frie Presse. Det, der her skete, var, at der kom en Ordre fra Generalstrejkemændene om, at kun de socialdemokratiske Blade og de Blade, der støttede Generalstrejken, maatte udkomme, og kun dem maatte Bladforhandlerne forhandle; alle andre Blade var der lukket for. Nu tror jeg ikke paa, at vi her i Danmark faar den socialistiske Stat. (*Vilhelm Rasmussen*: Jo). Nej, jeg tror det ikke, for før vi kommer dertil, er de Herre for længst færdige, afskedigede af deres Organisationer. Men skulde den nogen Sinde komme, saa ved man, hvilke Vilkaar den frie Presse og det frie Ord faar. Den frie Presse kan gaa hjem og lægge sig den Dag, vi faar denne Indretning indført. Derfor giver jeg ikke meget for det ærede Medlem fra Kalundborgs smukke Tale om det frie Ord her i Tinget og om det Forlangende, at Folketingets Formand skulde indkalde Tinget med Trusler over Hovedet.

Saa er der ogsaa talt om Københavns Borgerrepræsentation, og man har draget en Sammenligning med det, der skete i 1848, da Københavns Borgerrepræsentation gik til Kongen. Jeg kan nu ingen Lighedspunkter finde her, men naar de to Ting er blevet nævnt sammen, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at i 1848 gik Borgerrepræsentationen samlet til Kongen i et værdigt og smukt Tog ned gennem Byen, højtideligt og med stor Alvor og i en saadan Fred med Omgivelserne, at man paa Vejen kunde møde den afgaaede Statsminister, som gik med sin Portefeuille under Armen — han var nemlig afskediget. Men det Tog, som forleden gik til Kongen, var jo ikke den samlede Borgerrepræsentation. Jeg skal ikke opholde mig meget ved Begivenheden, men i stor Ro og Alvor kom Toget sikkert ikke, og den Skrigen, som fandt Sted, og de oprørske Taler, som holdtes paa Amalienborgs Plads, havde saa lidt Lighed med Toget i 1848, at jeg knap forstaar, at nogen kan falde paa at tale om de to Tog i samme Aandedræt.

Det ærede Medlem fra Kalundborg refererede mit Standpunkt paa den Maade, at han sagde, jeg havde beklaget, at vi ikke fik Generalstrejke. Maa jeg da spørge